

سالهای سیاه اعدام، تبعید، ژنوساید

بیان حکومت «قهرمان قادسیه»

ترجمه از ناصر ایرانپور

۱۹۶۹	بمباران چندین روستای کردستان با ناپالم و موشک: مرگ زنان و کودکان فراوان؛ تنها بین ۱۴ و ۱۶ مارس ۵۴۴ منزل مسکونی تخریب می‌گردند و ۶۵ نفر مدنی کشته می‌شوند.	۱۹۷۸	اعدام ۲۵۳ کرد در زندان موصول.
۱۹۷۳	مخالفان سیاسی، از جمله بعثیهای چپگرا، کمونیستها، کردها و شیعه‌ها زیر شکنجه قرار می‌گیرند و به قتل می‌رسند. تأیید می‌شود که در سال ۱۹۶۸ در زندان دستها و پاهای نخست وزیر سابق، البزاز را شکسته‌اند و یکی از چشمان وی را از حلقه درآورده‌اند. ۴۵۰ نفر از ۱۳۰.۰۰۰ یهودی باقیمانده در عراق بیرحمانه سرکوب و ۲۰ یهودی ناپدید شده دیگر از نوامبر ۱۹۷۲ بر اثر شکنجه جان می‌بازند. یک دختر ۱۱ ساله یهودی پس از ۳ روز شکنجه و تجاوز به عضویت ادعایی در یک گروه صهیونیستی - امپریالیستی اعتراف می‌نماید.	۱۹۷۸	تعداد کلیساهای تخریب شده به ۸۵ مورد می‌رسد.
۱۹۷۴ - ۱۹۷۶	آشکار شدن ۲۹۱ نام انسانهای اعدام‌شده کرد، کمونیست، مائویست و ناصریست.	۱۹۸۰ - ۱۹۸۸	حمله به ایران و قریب یک میلیون کشته.
۱۹۷۵	ایجاد اردوگاههای اجباری برای ۱۴.۰۰۰ پیشمرگ کرد، تبعید و کوچاندن ۲۵.۰۰۰ یزیدی و ۳۰.۰۰۰ کرد خانقینی، اخراج ۲۵۰.۰۰۰ کرد به ایران.	۱۹۸۱	۳۰۰ حکم اجرا شده اعدام از کردها و حزب بعث.
۱۹۷۵ - ۱۹۷۸	تبعید و کوچاندن اجباری ۵۰۰.۰۰۰ کرد.	۱۹۸۲	اعدام ۲۷ ترکمن، ۱۶۶ شیعه و ۳۵ کمونیست.
۱۹۷۶ - ۱۹۹۹	سوءقصد تروریستی دیپلماتها و نیروهای امنیتی عراق به جان مهاجرین عراقی و کرد، از جمله در لوزان (به عضو شورای مشورتی «جامعه دفاع از خلقهای تحت تهدید» اسماعیل شریف وانلی)، لندن، پاریس، وین، بیروت، برلین، خرطوم و مودستو/کالیفرنیا.	۱۹۸۳	اعدام ۳۰۰ افسر، سرباز فراری، دمکرات و شیعه.
۱۹۷۷	تیرباران چند صد کرد.	۱۹۸۴	اعدام صدها نفر از جمله از دانش آموزان و دانشجویان.
		۱۹۸۵	قتل ۳۰۰ کرد، اعدام آسوریها و کمونیستها.
		۱۹۸۶	اعدام ۸۳ دانشجوی کرد، ۲۵ عضو حزب دمکرات کردستان/عراق، ۳۸ دانشجوی اتحادیه میهنی کردستان عراق، قتل ۳۰۰ کودک کرد پس از شکنجه با شک الکتریکی و تجاوز به آنها.
		۱۹۸۷	بمباران شیمیایی سردشت در کردستان ایران در ۲۸ ژوئن که در نتیجه آن ۱۱۱ جان باختند و حداقل ۸.۰۰۰ نفر مجروح و مصدوم شدند.
		۱۹۸۷	ناپدید شدن ۱۸۰ شیعه، تیرباران ۳۶۰ کرد که ۱۷ تن از آنها کودک بودند، مسموم کردن ۴۰ مأمور سازمان امنیت، شروع حمله انفال با گاز سمی، کوچاندن اجباری و کشتار جمعی از کردها، یزیدیان، آسوریها و دیگران در شمال عراق.
		۱۹۸۸	اعدام ۸.۰۰۰ مرد از خانواده بزرگ بارزانی، تیرباران ۴۰۰ شهروند غیرنظامی کرد در پادگان «تانجرو» که بر اثر حملات هوایی مجروح شده

بودند، اعدام هزار کرد در دهوک؛ یورش انفال که بر طبق منابع مختلف ۶۰.۰۰۰ («کتاب جنایات جنگ» Gutman)، ۱۵۰.۰۰۰ (کارشناس بریتانیایی خاورمیانه، پروفیسور David Mc Dowall)، ۱۰۰.۰۰۰ (مسئولین عراقی)، تا ۱۸۲.۰۰۰ (منابع کردی و دیگران) قربانی برجایی گذاشت؛ ویران کردن ۵.۰۰۰ روستای کرد، آسوری و یزیدی.

حمله شیمیایی به حلبچه، ۵.۰۰۰ قربانی.

ناپدید شدن ۳۳ آسوری، اعدام ۹۴ فراری از جنگ، اعدام ۳ ژنرال.

یورش به کویت.

سرکوب شورش شیعیان، ژنوساید: ۶۰.۰۰۰ الی ۱۰۰.۰۰۰ کشته (بر طبق منابع دیگر تا ۳۰۰.۰۰۰ کشته).

سرکوب قیام کردها، فرار حدود ۱،۵ میلیون کرد به نواحی مرزی کردستان ایران و کردستان ترکیه، جان باختن دهها هزار قربانی غیرنظامی در اثر مشقات راه. در فاصله زمانی ماههای مارس و مه هزاران کرد، شیعه و گروههای دیگر دستگیر می‌شوند، بسیاری در دادگاههای فوری اعدام

می‌شوند که در میان آنها کودکان و زنان نیز بودند؛ هزاران نفر نیز ناپدید می‌شوند. در ۱۶ مارس قریب ۱۵۰ مرد و جوان شیعه در جنوب در پایگاه نظامی المهاویل اعدام می‌شوند.

پس از تعیین ممنوعیت هوایی برای جنوب عراق موجی از دستگیری هزاران شیعه غیرنظامی که اکثریت آنها در عملیات نظامی شرکت هم نکرده بودند، شروع شد؛ شمار نامعلومی از غیرنظامیان اعدام می‌گردند. این اعدامها حتی با زیر پا گذاشتن قوانین کیفری خود عراق صورت گرفتند.

در مارس دستور صادر می‌گردد که اهالی مناطق باتلاقی به اردوگاههایی که خارج از مناطق مسکونی خود برای آنها احداث شده بودند کوچانده شوند؛ در ماه مه در استان «ال اماره» یک هلیکوپتر نظامی بر روی یک مراسم عروسی آتش می‌گشاید و ۱۳ تن از مردم بی‌دفاع را به قتل می‌رساند.

در نزدیکی اربیل، سلیمانیه و در مناطق دیگر گورهای دسته‌جمعی از باقیمانده‌های اجساد اهالی روستاهای کردنشین و مبارزین یافت می‌شود، که به چنگ ادارات دولتی عراقی افتاده و «ناپدید» شده بودند؛ ۱۰۷ جسد که در نزدیکی اربیل کشف می‌شوند به ۳۶۰ کردی تعلق دارند که از بمباران شیمیایی جان سالم به در برده بودند، اما از بیمارستانهای اربیل ربوده شده و به قتل رسیده بودند.

حمله نیروهای نظامی حکومتی برای تصرف مناطق باتلاقی در جنوب، اعدامهای بیشمار غیرنظامیان؛ تا ۸.۰۰۰ «عرب الاحوار» (باتلاق‌نشین) از چنگ حملات نظامی و خشکاندن باتالقاها می‌گریزند؛ در حمله‌ای در تاریخ ۲۶ سپتامبر به مناطق باتلاقی چند صد نفر کشته می‌شوند.

شورای انقلاب عراق مجازاتهای قرون‌وسطایی را به تصویب می‌رساند، من جمله قطع تقاطعی اندامهای بدن (دست چپ و پای راست، یا پای چپ و دست راست)، بریدن گوش‌ها، داغ کردن بدن؛ عفو بین‌الملل مجدداً گزارشهایی مبنی بر دستگیری هزاران مخالف را دریافت می‌کند، از جمله پزشکیانی که حاضر نبودند، مجازاتهای قطع اعضای بدن قربانیان را اجرا کنند؛ شکنجه زندانیان؛ اعدامهای خارج از قانون مخالفین سیاسی؛

در آوگوست سپهبد حسین کامل الحسن المجید، وزیر دفاع سابق و جزو کادر رهبری گارد ریاست جمهوری و برادرش سرتیپ صدام کامل،

مسئول گارد ریاست جمهوری (هر دو داماد صدام حسین) با همسرانشان به اردن می‌گریزند. ادارات امنیتی عراق تعداد نامعلومی از مأموران بالارتیه ارتش و کادرهای رهبری حزب بعث را که ارتباط نزدیکی با این اشخاص داشتند را دستگیر می‌کنند.

۱۹۹۵ اعدامهای مخالفین که خارج از چارچوب قانونی خود رژیم صورت می‌گیرند (از تعداد آنها خبری در دست نیست).

۱۹۹۶ در فوریه حسین کامل الحسن المجید و صدام کامل مدت کوتاهی پس از بازگشتشان به عراق باوجود عفو قبلی آنها کشته می‌شوند.

۱۹۹۶ پس از یک تلاش نافرجام ادعایی کودتا در ژوئن بیش از ۱۲۰ افسر ارتش تیرباران می‌شوند. از سرنوشت ۳۰۰ نفر دیگر که در همین ارتباط دستگیر شده بودند، خبری در دست نیست.

۱۹۹۶ در آوگوست نیروهای دولتی در نزدیکی اربیل حداقل ۹۶ عضو «کنگره ملی عراق» و چهار عضو «حزب ملی ترکمن» را تیرباران می‌کنند.

۱۹۹۷ در ۹ ژوئن، آن هنگام که نیروهای نظامی در جریان یک مراسم مشایعین در کربلا به روی مردم آتش می‌گشايند، صدها نفر از شیعیان دستگیر و بسیاری کشته می‌شوند.

بین ژوئای و اکتبر ۱۴ افسر از سازمان امنیت، نیروهای ویژه، نیروهای منظم نظامی و از اعضای حزب بعث به اتهام شرکت در کودتای نافرجام و توطئه علیه دولت عراق اعدام می‌شوند.

عفو بین‌الملل از عراق خواهان ارائه توضیح در مورد سرنوشت صد هزار انسانی شد که از آغاز دهه ۸۰ «ناپدید» شده‌اند.

«ماکس فان در ستول»، گزارشگر ویژه سازمان ملل برای عراق گزارش می‌دهد که در نوامبر و دسامبر بیش از ۱.۵۰۰ زندانی سیاسی در زندان ابو غریب و ال‌رضوانیه در نزدیکی بغداد اعدام گردیده‌اند.

بر اساس گزارشات رسیده در سپتامبر این سال حداقل ۱۰۰ زندانی سیاسی از جمله ۲۱ زن اعدام می‌شوند و اجساد آنها را در گورهای دسته‌جمعی می‌اندازند.

حداقل ۱۹ زندانی سیاسی در میان بیش از ۱۰۰ نفری هستند که در اکتبر این سال در زندان ابو غریب اعدام می‌شوند.

به گزارش عفو بین‌الملل مجازاتهای جدیدی وارد قوانین کیفری رژیم عراق می‌شوند، مانند اعدام از طریق گردن زدن یا بریدن زبان، مثلاً در صورت «بی‌حرمتی» به رئیس جمهور؛ در فوریه ۳۸ افسر گارد ریاست جمهوری بخاطر یک سوء قصد نافرجام به رئیس جمهور اعدام می‌شوند.

در این سال رژیم عراق سیاست تعریب که دور جدید آنرا سال ۱۹۹۷ آغاز نموده بود و طی آن اهالی کرکوک، خاتقین، مخمور، سنجار، توز خورماتو و شهرهای دیگر را از خاک و سرزمین خودشان رانده و به مناطق دوردست تبعید نموده و به جای آنها از مناطق مختلف مردم عرب‌زبان را به این شهرها کوچانده بود، مجدداً از سر می‌گیرد. بین ژانویه و ژوئن ۸۰۰ نفر دیگر قربانی این سیاست می‌شوند. بدین ترتیب رقم کوچانده‌شدگان از سال ۱۹۹۱ به بیش از ۹۴.۰۰۰ نفر می‌رسد.

منبع: «پوگروم»، نشریه «جامعة دفاع از خلقهای تحت تهدید»، شماره ۲۱۳، ۳/۲۰۰۲ pogrom, Nr. 213, 3/2002 – Gesellschaft für bedrohte Völker www.gfbv.de